

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11.30, 17 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

- mise zornice u 6 i 7 sati

- večernja misa u 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost župljana, ali zajedničke pobožnosti molitve svete krunice prije večernje mise, te klanjanja Presvetom oltarskom sakramentu četvrtkom – ne će biti.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih misa u Kažotičevoj dvorani ispod crkve, ulaz iz Stiploškovice ulice.

Komu bude potrebna sveta ispovijed ili duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa svećenikom za termin

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XI Broj 3 (489), 13. prosinca 2020.

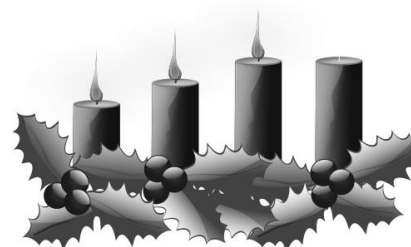
KRALJICA

III. nedjelja došašća

*„ Gospodin je budnost
zapovijedio za čitavo
naše biće : za tijelo da se
čuva pospanosti, za
dušu da se čuva mlitavosti.“*

Sv. Efrem

I. čitanje (Iz 61, 1-2a.10-11)

II. čitanje (1Sol 5,16-24)

Evangelje po Ivanu (Iv 1,6-8.19-28)

IVAN - SVJEDOK SVJETLA

Kada su svi izgledi pesimistični, kada se na obzoru ne pojavljuje zvijezda, kada se osjeća dezolacija, usuditi se naviještati optimizam, naviještati bolja vremena, naviještati Božji dolazak baš takvim vremenima i takvim ljudima, čini se nevjerovatno, čak proročki iako se nije prorok.

Takav je bio Ivan. Naviješta bolju budućnost kada je kriza na vrhuncu, naviješta i poziva da se dignu glave prema izlasku – izgledalo je nevjerovatno, zato ga i pitaju suvremenici: Jesi li ti prorok? Da li jeftino ugroženog čovjeka tješiš? Da li ljude na krivi put zavodiš? Uočavamo li da se vremena i situacije ponavljaju, da se čovjek u samome sebi nije daleko odmakao od starih vremena, ako nije u problematici Adama. A jest. Tko može biti prorok ili Mesija u kriznim vremenima?

Izgleda da se baš tada i javljaju, ali se meni čini razmišljajući nad ovim Ivanovim tekstom, da se baš u ta vremena ne pojavljuju 'proroci' ili barem nisu proroci oni koji na sebe skreću pažnju, oni koji misle da oni donose rješenja. Ivan upućuje na mjesto i osobu oslobođenja: sve je tu među nama. Izgleda nemoguće – tu među nama?! – da se nalazi izlaz, spasenje, božanska osoba. Ona nam ostaje nepoznata baš radi naše zatvorenosti i našeg ne očekivanja. Spasitelj je među nama. Bog među nama.

Mi možemo svojom skromnošću kakvi i jesmo ukazati na njega, pomoći drugima da ga prepoznaju i da mu povjeruju, da u njemu ugledaju svoje svjetlo budućnosti. Samo skroman čovjek, poput Ivana, može ukazati na Isusa. Bahatost ne ukazuje na Spasitelja nego na samoga sebe. Ivan je skromnošću počeo ukazivati na skromnoga Isusa. Skromnost je otkrio božansku kvalitetu s kojom čovjek nadvladava nedaće i krizne situacije. Samo skromni nalaze Boga i Isusa prepoznaju kao Sina Božjega.

Skromnošću se pobjeđuje bahatost svijeta – Ivan krsti 'vodom' – skromnošću koja vodi k Bogu i bratu čovjeku. Preko drugoga možemo prepoznati Isusa Krista, preko drugoga možemo naći svojega traženog Mesiju. Radost skromnika je neizreciva i nikakva ju svjetska uzburkanost ne može pomutiti. Nitko za sebe ne može reći da je Mesija, ali ga možemo u drugome tražiti i naći, isto tako drugi može u nama otkriti. Jasno, ako imamo Ivanove skromnosti.

Biti svjedok Isusov – to možemo i na to smo pozvani. Kršćani, vjernici Isusovi mogu biti samo pokazatelji, ali niti mogu niti se smiju predstaviti kao Mesije. Isus je svetiji i bogatiji od bilo koje i kave ustanove (Crkve), bilo koje druge osobe koja se pojavila u ovoj našoj povijesti. Biti svjedok božanskog misterija u svijetu. To znači biti svjedok optimizma i nadanja, biti svjedok bratstva i zajedništva. Ivan je "glas koji više u pustinji".

To su spasonosni glasovi, ali i uznemirujući. Neki iako su u pustinji ne vole imati to spoznanje već se radije zavaravaju da su u nekom rajskom Edemu. Uznemiruje ih samo upozorenje na stvarnost. Lažno zatvaranje očiju pred stvarnošću jedna je od čovjekovih slabosti. Suočiti se s pustinjom ne znači naviještati pesimizam. Dapače, tada je najpotrebnije da se probije optimistička vizija, da se vidi odakle dolazi spasenje čovjeku i čovječanstvu.

Ivan je u pustinji optimist. Kršćanin je u konfuznim vremenima optimist jer uvijek vjeruje da je Bog u čovječanstvu i da će se otkriti i pokazati put k "obećanoj zemlji". U pustinji je potrebna nada, ne tlapnja, koja je prožeta ljubavlju i koja je snažna zanjekati sebe ovoga momenta da bi sutrašnjica bila bolja. Tko bude ukazivao na istinskog Mesiju a ne na sebe, taj će pokazati pravi put prema izvoru ljudskog izbavljenja.

Da bi se moglo pokazati put prema Bogu potrebno je "odreći se samoga sebe", ne radi toga da bi se mi ponizili nego da bi naš glas bio više od nas samih. Viši smo kada smo niži, ali ne po namještenosti nego po svojem životu i stavu. Ne može se igrati skromnika, ako se to u nutrinu ne događa. U drugom slučaju kroz 'skromnost' probijala bi bahatost. Skromnost se ne može fingirati. Adventska liturgija, obredi, žele nam skrenuti put prema Isusu.

Žele nam pobuditi istinsko skriveno nadanje i otvorenost da nam se Isus očituje. Oni su neke vrste "krštenje vodom" da bi se došlo do krštenja duhom. Radost je moguća, optimizam je moguć u ovome nesavršenom svijetu. Radost je moguća u svim vremenima i osobama. Omogućimo sami sebi da iz nas progovori radost. Blizu je nas Mesija!

Fr. Marijan Jurčević

**„ Ja sam glas koji više u pustinji:
Poravnite put Gospodnji ! „**